

τούς τοίχους μερικά κομμάτια. Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς πλέον πάει 'χαθήκαμε. Δὲν 'μπορούσαμε κι' ὅλας νὰ 'βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας γιὰ νὰ πᾶμε ἄλλου. "Ἐξαφνα 'κεῖ πέρα βλέπουμε καὶ πέφτει ὅλη ἡ σκέπη 'κείνης τῆς κάμαρας 'ποῦ καθώμαστε καὶ μᾶς πλακώνει ὅλους. Ἡ Φρόσω μας ἔμεινε ξερὴ 'στὸν τόπο. Ἡ μητέρα μας τὸ ἴδιο, ἐπρόφθασε μόνον νὰ 'πῇ: «Τὰ παιδιὰ μου! Φρόσω μου! Δῆμο!...» καὶ 'ξεψύχησεν, ἔτσι μοῦ 'φάνηκεν. Ὁ Δῆμος προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ γιὰτὶ ἤτανε βαρεὶὰ στὸ δεξιὸ χέρι νομίζω χτυπημένος καὶ εἶχε πέση χάμω. Τὰ κομμάτια ἀπὸ τοὺς τοίχους ὅλο 'πέφτανε. Ἐγὼ ἐφώναζα ὅσο 'μπορούσα καὶ παίρνω καὶ τὸν Τάσο ἀπὸ τὸ χέρι 'ποῦ ἤτανε κι' αὐτὸς χτυπημένος καὶ ἔτρεξα νὰ φύγω γιὰτὶ 'πῆγα νὰ τρελλαθῶ πειχά. Ἦτανε ὅμως σκοτεινὰ καὶ ἐκεῖ 'ποῦ νόμιζα ὅτι ἤτανε ἡ θύρα κτυπᾷ 'στὸν τοῖχο ὁ Τάσος καὶ μένει ξερός. Οὐτε ὦχ! δὲν εἶπεν. Ἐγὼ ἄνοιξα τὴν θύρα καὶ 'σὰν τρελλὴ 'βγῆκα ἔξω. Τότε ἀκούω ἕνα φοβερὸ κρότο καὶ βλέπω νὰ πέφτῃ ὁ ἕνας τοίχος τοῦ σπιτιοῦ, Ἐξω βροχή, κατακλυσμός. Τόσο φοβήθηκα ὥστε ἄρχισα νὰ φωνάζω καὶ νὰ τρέχω χωρὶς νὰ 'ξεύρω ποῦ πηγαίνω. Φοβώμουνα μήπως πνιγῶ κι' ὅλας γιὰτὶ τὸ νερὸ 'στοὺς δρόμους ἔτρεχε 'σὰν ποτάμι. Ἐτρεχα, ἔτρεχα, ὡς 'ποῦ ἀπόστασα πειχά καὶ δὲν 'μπορούσα καὶ νὰ περπατήσω γιὰτὶ μὲ πονοῦσε καὶ τὸ πόδι μου καὶ 'σὰν ξερὴ ἔπεσα ἐπάνω 'σ' ἐκεῖνες τῆς σκάλας. Ἐκεῖ ἤμουν αἰμώπηση ὥρα ἕως ὅτου μ' ἤρπαιε πλέον ἐσεῖς.»

Γ'.

Καθησύχασα τὸ ἀτυχὲς κοράσιον καὶ τῷ ὑπεσχέθην νὰ εὕρω τοὺς οἰκείους του τὴν ἐπαύριον. Τῇ εἶπον νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ἄλλ' ἐκείνη ἐπέμενε νὰ κάθεται ἐπὶ τοῦ καθήσματος του καὶ νὰ κλαίῃ. Εἶδον ὅτι οὐδὲν θὰ ἔπραττον ἐπιμένων καὶ τὴν ἀφήκα. Μετ' ὀλίγον τὰ δάκρυά της ἔπαυσαν νὰ ῥέωσι καὶ κατελήφθη ὑπὸ ὕπνου. Ἡ ὠραία κεφαλὴ της ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τοῦ καθήσματος καὶ ἀνεπαύθη ἐκ τῶν τόσων κόπων καὶ ἀγωνιῶν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Τὴν ἔλαβον ἡσύχως ὕστερον βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας καὶ ἐτοποθέτησα αὐτὴν ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας μὲν ἡγέρθη μετέβην νὰ ἴδω τὴν Φωτεινὴν. Εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἄλλ' ἐπύρεσσε καὶ παρελθήρει. Ἐκάλεσα τὸν ἱατρὸν ὅστις μ' εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐθερπύετο.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἶχον ἴδῃ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι κατέρβρευσαν οἰκίσκοι τινὲς ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Μετέβην ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς διὰ νὰ ἴδω καὶ μάθω τὰ περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς Φωτεινῆς. Εἶδον τὸν καταπεσόντα οἰκίσκον τῆς ἀτυχοῦς κόρης. Τρία πτώματα εἶχον ἀνευρεθῇ τὸ τῆς μητρὸς τῆς Φωτεινῆς, τὸ τῆς ἀδελφῆς της Φρόσως καὶ τὸ τοῦ μικροῦ Τάσου. Ὁ Δῆμος εἶχε σωθῇ, ὡς ἔμαθον. Τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων εἶχον μεταφερθῇ εἰς ἕτερον οἶκον ἐνθα τὰ ἡτοιμάζον νὰ ταφῶσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θρήνων πλείστων γυναικῶν καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τῆς δυστήνου Φωτεινῆς.

Ἀνησυχουν λίαν περὶ τῆς Φωτεινῆς ἀγνοοῦντες τί ἀπέγινε. Τοὺς καθυσχάσας εἰπὼν αὐτοῖς ὅτι εὕρισκετο παρ' ἐμοὶ καὶ ὅτι κακοδιαθετοῦσα θὰ ἤρχετο μετὰ τινας ἡμέρας. Μὴ εὐρὼν τὸν Δῆμον παρήγγειλα νὰ τῷ εἰπῶσι νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Τὴν ἐπαύριον ἐν ᾧ ἐκαθήμην εἰς τὸ γραφεῖόν μου παρούσιάζεται νέος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φορῶν πενήθιμην ἐργάτου ἐνδυμασίαν καὶ δεδεμένην ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖραν. Ἐνόησα ὅτι αὗτος θὰ ἦτο ὁ Δῆμος καὶ ὄντως αὐτὸς ἦτο.

Ἦρχετο νὰ συμπαράλῃ τὴν Φωτεινὴν. Ἐπειδὴ δ' εἶχε μάθῃ ὅτι τὸ κοράσιον δὲν ἦτο πολὺ καλὰ εἶχε φέρῃ καὶ ἄμαξαν. Ἐκάλεσα τὴν Φωτεινὴν, ἥτις εὐθὺς ἦλθε μὲ ὥχρον τὸ πρόσωπον. Μόλις εἶδεν αὐτόν:

— Δῆμό μου, σύ εἶσαι; ἀνέκραξεν ὁρμῶσα καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτόν τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐκεῖνος ἔπραξεν. Ἐσώθηκες λοιπόν; Οἱ ἄλλοι πῶς εἶνε;

— Ὅταν θὰ πᾶμε σπῖτι θὰ τὰ μάθῃς, ταλαίπωρο παιδί, τῇ εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἡ Φωτεινὴ ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ καὶ μ' ἀποχαιρέτισε δακρυρροοῦσα. Ἠσπάσθη εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης τὴν χεῖρά μου καὶ μ' εἶπε μὲ τὴν παιδικὴν της ζωηρότητα χιλιάκις «Εὐχαριστῶ». Ὁ ἐργάτης ἐπίσης μοὶ ἔσφιξε διὰ τῆς ἀριστερᾶς του χεῖρὸς τὴν χεῖρα λέγων μοι ὅτι ἐφ' ὅρου ζωῆς θὰ μ' εὐγνωμόνη καὶ ἀμφοτέρω ἐξῆλθον.

Ἡμην λίαν συγκεκριμένον διότι ἡ τυχὴ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου κορασίου μ' εἶχε κινήσῃ μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον. Μετέβην εἰς τὸ παράθυρον θεόμενος τὸν Δῆμον καὶ τὴν μικρὰν εἰσερχομένην εἰς τὴν ἄμαξαν ὅτε ἡ Φωτεινὴ ἡρώτα πάλιν:

— Λοιπὸν τί θὰ μάθω σπῖτι;

Καὶ ὁ Δῆμος θεωρῶν αὐτὴν μὲ τεθλιμμένον ὕφος ἐπανελάμβανε:

— Ταλαίπωρο παιδί!!!...

Ἡ Φωτεινὴ μὲ εἶδε καὶ μ' ἔκαμε διὰ τῆς χεῖρὸς σημεῖον ἀποχαιρέτισμοῦ. Ἐστῆριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου μου καὶ ἐθεώρουν μελαγχολικῶς τῷ βλέμματι τὴν ἀναχωροῦσαν ἄμαξαν. Ἐμείνα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν κατεχόμενος ὑπὸ μυρίων σκέψεων καὶ ὅτε ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν δύο δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν μου ἀναλογιζόμενος τί θὰ ἐμάνθανεν ἡ ἀτυχὴς Φωτεινὴ εἰς τὸν νέον οἶκόν της καὶ ἐπανελάβον μηχανικῶς καὶ ἐγὼ τὸ τοῦ Δήμου ἐκεῖνο.

— «Ταλαίπωρο παιδί!!!...»

Γ. Α. Β.

## ΓΝΩΜΙΚΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΕΟΥΧΤΕΡΣΛΕΒΕΝ

Ἡ συνείδησις ἡ ἀποδίδουσα πολλὴν ἀξίαν εἰς τὴν ἰδίαν προσωπικότητα, δύναται νὰ γίνῃ αἰτία ὑποχονδρίας, ἐὰν δὲν ἀντισταθμίζεται ὑπὸ μεγάλης ἐνεργητικότητος.

Ἀπαιτεῖται δύναμις πνευματικὴ καὶ βαθεῖα ἠθικότης, ἵνα διατηρήσῃ τις τὴν ἐνεργητικὴν ἀταραξίαν, ἥτις ἐν τῷ μέσῳ μάλιστα τῶν περιπετειῶν καὶ καταιγίδων, δίδει στήριγμα εἰς τὴν μελέτην, ἥ ὁποία εἶνε ἀρχὴ καὶ ἀναγκαῖα συνθήκη τῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ ὑποχονδρία εἶνε ἐγωϊσμός. Ὁ ποιητὴς συνειθισμένος ν' ἀναδιφᾷ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, νὰ ποιῇ ἐαυτὸν τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, ὁ ποιητὴς λέγομεν γίνεται συνήθως, λεία τῆς φρικτῆς ταύτης μάστιγος. Ἐγνώρισα ἓνα τῶν ἀνθρώπων τούτων, πεπρωτισμένον μὲ τὰ ὑψηλὰ ἄμα καὶ ὀλέθρια ταῦτα δῶρα, πολιορκούμενον ἀπὸ τὰς βασάνους τῆς μελαγχολίας. Δὲν κατάρθωσε ν' ἀπαλλάττῃται ἐπὶ στιγμὰς τινὰς εἰμὴ μελετῶν τὴν ἱστορίαν καὶ ἐνδιαφερόμενος ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὰς γενικὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ φάρμακον τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τελείαν θεραπείαν, ἐὰν ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ ἐν καιρῷ.

Πᾶς ἄνθρωπος φέρει ἐν ἐαυτῷ σπέρμα παραφροσύνης. Ἡ γαλήνη τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἐργασία εἶνε τὰ μόνα ἱκανὰ μέσα, ὅπως ἐμποδίσωσιν τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς.

Ἡ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἐργασία εἶνε ἡ μήτηρ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως. Αὕτη γεννᾷ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ μόνῃ αὖξεται τὸ ἄβρον τῆς εὐημερίας φυτόν.

Θεωρήσατε τὰ παθήματα ὡς δοκιμασίας. Τοῦτο εἶνε καὶ ἔσεται αἰωνίως ἡ ὥραιότερα καὶ ἡ γονιμωτέρα θεωρία· ἠθικοποιεῖ δὲ καὶ ἐνδυναμόνει τὸν ἄνθρωπον.

Τὰ βιβλία εἶνε δίοπτρα, δι' ὧν βλέπει τις τὸν κόσμον. Εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσιν ἀσθενῆ τὴν ὄρασιν, διότι ἐνδυναμόνουσι καὶ διατηροῦσιν αὐτήν.

Ὁ Hippel εἶπεν αἷ βαθεῖα μελέτη συνειθίζει τὴν ψυχὴν νὰ ζῇ ἐκτὸς τοῦ περικαλύμματος τοῦ σώματος καὶ τοιοῦτον τρόπον παρασκευάζει αὐτὴν διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ μὴ ἀπολαύσας ἡμέραν τινα εὐδαιμονίαν ἀπροσδόκητον. Σκέφθητε ἐπὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς τύχης καὶ μὴ ἀπελπίζεσθε ποτε· ἡ ἀνάμνησις θέλει ἀναγεννηθῇ ἐν ὑμῖν καὶ θέλει διατηρήσῃ τὴν ἐλπίδα.

## ΠΟΙΗΣΙΣ

«Ω! ΔΙΑΤΙ Ο ΜΑΙΟΣ;»

\*Ω! διατί ὁ Μάιος δὲν θάλλει αἰωνίως

Καὶ πάντοτε δὲν μειδιᾷ ἡ χαρὴ μορφῇ του;

\*Ω! διατί ὡς τῶν θνητῶν παρέρχεται ὁ βίος,

Ἡ χλόη του τὰ ῥόδα του κ' ἡ δροσερὰ πνοή του;

\*Ω! διατί ὁ Μάιος παρέρχεται ταχέως,

Κ' ἡ δρόσος του ξηραίνεται κ' ἀπέρχεται τὸ θέρος;

Καὶ εἴτα παρακολουθεῖ βαρὺς χειμὼν βραδέως,

Καὶ ψυχρός, πᾶγ, καὶ χιὼν δεσπόζουσι προσκαίρως;

Φεῦ! πάντα εἶν' ἐφ' ἡμέρα, πλὴν ἀνῆλθε ἡ φύσις

Τὸ ἔαρ ἐπανερχεται ὁ Μάιος ἐπίσης,

Καὶ τῶν θνητῶν ἀγάλλεται τὸ ἔαρ ἡ καρδία,

Καὶ ἡ ζωὴ ποικίλλεται, δὲν μένει ἡ ἴδια.

\*Ἄν ἦτο ἔαρ πάντοτε καὶ πάντοτε νεότης,

\*Ἐὰν ὁ βίος τῶν θνητῶν ἔρρεε μονotonως

\*Ἄν ἄνθ' ὅλης καὶ χαρᾶς ἦτο ἡ ἀνθρωπότης

\*Ω! πόσον τότε κατηφὴς θὰ ἔρρεεν ὁ χρόνος.

Ο. Ι. ΙΑΣΟΝΙΔΗΣ.

## ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Πολλὰς ὑπέστης τλήμων μου καρδία συγκινήσεις  
Καὶ σπαίρουσα ἐκ τῶν δεινῶν ἀγρίως συνετρίβης,  
Ἀπώλεσας τῶν πόθων σου τὰς τόσας διαχύσεις,  
Πρὶν ἀπολαύσεις τὴν ζωὴν, τὰ θέλητρα τῆς ἡθης.  
Καὶ ἦδη ὡς ἐρείπιον οἴκτρ' ἀσυνετρίμμενη,  
Κύψον καὶ ἴδε, τάφου πλάξ, καὶ λήθῃ σ' ἀναμένει

Ὁ τάφος καὶ ἡ μαύρη πλῆξ, ἐπέπρωτο καὶ μόνον,  
Νὰ εἶναι ὄρμος καὶ λιμὴν τῶν ταλαιπωρηθέντων,  
Ὁ τάφος καὶ ἡ μαύρη πλάξ, πρᾶννει πάντα πόνον,  
Τῶν ἐξ ἀπειρῶν πικριῶν ἀπογοητευθέντων.  
Ἐκεῖ ὑπὸ τὰ χῶματα καὶ τὰ σκατὰ ἐρέβη,  
Λήγει ὁ γρίφος τῆς ζωῆς, τοῦ βίου μας ἡ χλεύη.

## ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

\*Ἔτος Δ'. σελ. 721, στήλ. 6', στίχ. 18 *Ἰωάννην* ἀντὶ Δῆμον. — Αὐτόθι 28 *Ἀγοριανιτῶν* ἀντὶ Ἀγοριανιατῶν. — Αὐτόθι 20 *ἰσχυρὸς* ἀντὶ ἰσχυρός. — Σελ. 722, α', 8 ὡς *θεοφίλος* ἀντὶ ὡς φίλος. — Αὐτόθι 24 *ἐπιζῶν* ἀντὶ ἐπιζών. — Αὐτόθι 6', 20 *εὐμενεῖς* ἀντὶ εὐμενῆς. — Σελ. 723, α', 23 δ' ἀντὶ δι'. — Αὐτόθι α', 37 *εἰπὼν* ἀντὶ εἰπών. — Αὐτόθι 6', 24 καὶ *Χαλκωμάτα* ἀντὶ εἰς Χαλκωμάταν. — Αὐτόθι 41 *Σπερχειὸν* ἀντὶ Σπερχιόν. — Σελ. 724, α', 41 *Μουσταφάμπεη* ἀντὶ Μουσταφάμπεη. — Σελ. 725, α', 31 *ἐκφοβήσωσι* ἀντὶ ἐκφοβίσωσι. — Αὐτόθι *ἰππεῖς καὶ* ἀντὶ ἰππεῖς μὲν καὶ. — Αὐτόθι 6', 13 *δερβίσην* ἀντὶ δερβίση. — 726, α', 25 *τὸν* ἀντὶ τοὺς. — 730 α', 9 *Ἀλησάκου* ἀντὶ Ἀλησάκω. — Αὐτόθι 24 *ἡναφαν* ἀντὶ ἡναφαν. — 731, 6', 2 *Λεγρὰνδιος* ἀντὶ Γεγρὰνδιος. — Αὐτόθι 49 *Legrand* ἀντὶ Legrande. — 732, α', 19 *χαλεπωτάτην* ἀντὶ χαλεπωτάτων. — Αὐτόθι 6', 23 *Τρακάς ἐτιμήθη* καὶ *τῇ μὲν* ἀντὶ Τράκας τῇ μὲν. — 733, α', 3 *ἐπικείμενον* ἀντὶ ὑποκείμενον. — Αὐτόθι 6', 2 *ἀντιλέξαντος* ἀντὶ ἀντελέξαντος. — Αὐτόθι 16 *ἐκφοβήση* ἀντὶ ἐκφοβίση. — 784, α', *Ἀμφισσαν* ἀντὶ Ἀμφίσσαν. — Αὐτόθι 6., 4 *Καλλιδρόμου* ἀντὶ Κοιλλιδρόμου. — 735, α', 4 *αὐτοῦ* ἀντὶ αὐτοῦ.